

Europa i el desenvolupament

Dr. Xavier Ferrer Junqué, president del Consell Català del Moviment Europeu

Article publicat a El Punt Avui el 01/06/2015

Tot i tenir molts punts calents, problemes i preocupacions com la crisi econòmica, la immigració, la gestió de l'energia o d'altres, la Unió Europea va declarar aquest 2015 l'Any Europeu del Desenvolupament, amb l'objectiu de treballar per eradicar la pobresa i consolidar la sostenibilitat i benestar de l'espècie humana. I en aquest escenari es va celebrar a Girona la III Jornada Lluís M. de Puig, que vol mantenir viu el coneixement i mestratge de l'il·lustre gironí.

Es va analitzar l'aportació al desenvolupament des del vessant local, amb una detallada exposició del que es fa des de Girona, i també una visió més europea a l'entorn de la gestió i aportació que es fa des de les institucions europees, convenint, com va exposar Ferran Tarradellas, director de la representació de la Comissió Europea, que la UE és qui aporta més ajuts a la cooperació i al desenvolupament i més si hi sumem les contribucions que fan els estats membres i altres ens subestats i locals.

Però també es va debatre sobre el desenvolupament internacional des de la perspectiva de l'uropeisme. Joxerramon Bengoetxea, acadèmic i secretari general del Consell Basc del Moviment Europeu, va fer una excel·lent aportació històrica, per demostrar que Europa, tot i els aspectes negatius de les diferents colonitzacions i enfrontaments interns, finalment es pot afirmar que ha generat idees, valors i accions, tant per al consum polític i social intern, com per fer-les saber i exportar al món, com són la democràcia, la pau, la tolerància, el respecte als drets humans i a les minories, entre d'altres, aspectes que aporten molt al desenvolupament internacional, entès des del punt de vista d'organització política i social, i no tant des del vessant econòmic, situat aquest en l'àmbit de la cooperació.

A Europa, tot i disposar d'una arquitectura institucional potent, és evident que hi ha moltes coses a millorar, com posar la democràcia al centre de les institucions i a àmbits que n'estan al marge, més participació de la ciutadania i, sovint, tenir més voluntat i valentia política per afrontar, tant els reptes externs (relacions amb Rússia, Orient Mitjà, immigració, energia, etc.) com els interns (sortida de la crisi, desafecció política, gestió de les aspiracions identitàries, etc.).

I en aquest escenari es va convenir que l'uropeisme necessita reinventar-se com a valor en el nou escenari mundial i tornar a proposar el salt als estats units d'Europa, ideal que ve de l'any 1948 a l'entorn del moviment europeu, que proposa una Europa democràtica, federal i respectuosa amb els pobles que la formen.

Potser, tot això no és possible fer-ho de cop i junts i per això es proposa que un camí seria fer-ho a diferents velocitats, amb geometries variables, i els que no ho veuen clar, que s'hi afegixin quan n'estiguin convençuts. Es conclou que aquest camí, a més de ser bo per a Europa i els europeus, també és una manera, a part de l'econòmica, d'ajuda al desenvolupament internacional.